

De Crăciun,

Rasputin

găsește fericirea

O poveste de Isabel Abedi

Imagini realizate de Ana-Maria Weller

Traducere din limba germană de Daria Lascu prin Graal Soft

București, 2019

Rasputin, micul corb, era gata de plecare. Cu o fundiță roșie în jurul gâtului, aștepta în atelierul celest al Crăciunului alături de o păpușă dolofană, o oiță moale și drăgălașă, pisicuțe micuțe de pluș și tot felul de alte ființe minunate. În sfârșit, Rasputin urma să fie un cadou de Crăciun. Căci era 24 decembrie, ziua cea mare în care, în fiecare an, Moș Crăciun zboară spre Pământ pentru a le dăruii cadouri copiilor.

— O ploaie de stele! strigă Moș Crăciun. Am intrat într-o ploaie de stele!
Ho! Ho! Ho!

La fundul sacului, păpușile se văitau, pisicuțele de pluș mieunau, iar oițele pufoase se țineau în brațe, speriate. De frică, Rasputin își ascunse ciocul cu amândouă aripile și își ținu răsuflarea. Sania se prinse într-o ploaie vijelioasă, din ce în ce mai rapidă, din ce în ce mai aprigă, până când, cu un trosnet, căzu în zăpada cea moale.

Când Rasputin deschise ochii, sania trasă de reni a lui Moș Crăciun tocmai dispărea după un deal. Zbârrrr, și se făcu nevăzută. Și acum? Micului corb nu îi rămânea decât să continue singur călătoria. La urma urmei, Rasputin era un cadou de Crăciun, dorința arzătoare a unui copil de undeva de pe Pământ. Așadar, micul corb își desfăcu aripile, se avântă în aerul rece al nopții și porni pe urmele saniei lui Moș Crăciun.